

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 101/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátkou Mgr. Janou Blahovou, Šintavská 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 506/2014-227 z 3. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 506/2014-227 z 3. septembra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci sťažovateľky ako navrhovateľky proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), za účasti [REDAKOVANÉ] ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, o zaplatenie 8 000 € s príslušenstvom rozhodol rozsudkom č. k. 16 C 57/2013-100 z 3. februára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že návrh sťažovateľky zamietol. Krajský súd namietaným rozsudkom v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi učenými okresným súdom.

Sťažovateľka si uplatňovala svoje nároky proti odporcovi z titulu ručiteľského záväzku odporcu prevzatého v úverovej zmluve uzavretej medzi právnym predchodcom sťažovateľky [REDAKOVANÉ] ako veriteľom a [REDAKOVANÉ] ako dlžníčkou. K uplatneniu nárokov proti odporcovi ako ručiteľovi došlo po tom, ako právny predchodca z dôvodu omeškania dlžníka odstúpil od úverovej zmluvy a k splneniu povinností dlžníka nedošlo. Sporným bolo v konaní posúdenie, či *„právny vzťah medzi účastníkmi je občianskoprávnym vzťahom alebo obchodnoprávnym vzťahom, teda, či sa na právny vzťah účastníkov konania použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka a v tej súvislosti, či treba posudzovať premlčanie podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka“*.

Okresný súd, ako aj krajský súd posúdili úverovú zmluvu, od ktorej sťažovateľka odvíjala svoje nároky, ako zmluvu spotrebiteľskú a dospeli k záveru o nutnosti aplikácie Občianskeho zákonníka na posúdenie nárokov sťažovateľky, a to vrátane premlčania nárokov a možnosti namietania premlčania dlhu odporcom ako ručiteľom.

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namietala podľa nej nesprávne závery krajského súdu v spornej otázke, zdôrazňovala nutnosť posudzovania veci podľa Obchodného zákonníka z dôvodu, že úverová zmluva je tzv. absolútnym obchodom čo vylučuje aplikovateľnosť ustanovení Občianskeho zákonníka. Sťažovateľka zároveň namietala nedostatočné odôvodnenie záverov krajského súdu a uviedla:

«... je zrejmé a nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi sporu v predmetnej veci vyplýva z ručiteľského záväzku a zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá patrí medzi tzv. absolútne obchody. Túto skutočnosť nespochybňuje ani Krajský súd v Trenčíne...

Napriek zákonnému imperatívu, prikazujúcemu aplikáciu Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, súdy v prejednávanej veci posudzovali právny vzťah medzi Sťažovateľom a odporcom podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a to bez, opory v platnom právnom poriadku. Na tomto mieste si dovoľujeme upozorniť, že Krajský súd v Trenčíne neuviedol ŽIADNE ZÁKONNÉ USTANOVENIE, ktoré by rušilo zákonný imperatív § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a umožnilo aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka na absolútne obchodnoprávne vzťahy...

Krajský súd v Trenčíne odôvodňuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na absolútny obchodnoprávny vzťah „súdnou praxou“. V podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky však neplatí princíp precedентného práva a súdy sú pri svojom rozhodovaní viazané len Ústavou a všeobecne záväznými právnymi predpismi...

Navrhovateľ zasadne odmieta prístup odvolacieho súdu, ktorý pri svojej rozhodovacej činnosti ignoruje platný právny poriadok a v záujme „ochrany spotrebiteľa“ svojimi svojvoľnými rozhodnutiami tvorí vlastné precedentalne právo. ...

Prioritu Občianskeho zákonníka na absolútne obchodnoprávne vzťahy so spotrebiteľom zaviedla až nová právna úprava § 52 ods. 2 OZ, zavedená zákonom č. 102/2014 Z. z. Túto skutočnosť si všimol aj Krajský súd v Trenčíne, keď sa na novelizáciu ust. § 52 ods. 2 OZ v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva. Odvolaciemu súdu však v tejto súvislosti uniklo, že dotknuté ustanovenie nadobudlo účinnosť až 01. 04. 2015 a nakoľko zákonodarca k legislatívnej zmene § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú priniesol zákon č. 102/2014 Z. z. nevyslovil prostredníctvom prechodných ustanovení

žiadnu explicitnú výnimku zo zákazu retroaktivity, potom sa musia všetky právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou predmetnej novely spravovať dovedy platnou právnou úpravou § 261 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej sú vzťahy vyplývajúce z úverovej zmluvy absolútnymi obchodnoprávnymi vzťahmi, ktoré sa spravujú bez ohľadu na povahu ich účastníkov ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Pokiaľ odvolací súd odôvodňuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na absolútny obchodnoprávny vzťah „súdnou praxou“ a opiera sa pritom o rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 5Mcdo/20/2009, potom upozorňujeme, že toto rozhodnutie vychádza z iného skutkového a právneho stavu a v prejednávanej veci je tak neaplikovateľné. Totiž vo veci sp. zn. 5MCdo/20/2009 riešil Najvyšší súd občianskoprávny vzťah medzi spotrebiteľom a mobilným operátorom, ktorý si zmluvné strany DOHODOU podriadili pod režim Obchodného zákonníka, pričom NS SR posúdil takúto DOHODU ako neprijateľnú podmienku a právny vzťah posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

V tu prejednávanej veci je však skutková a právna situácia odlišná, keďže v tomto prípade si zmluvné strany aplikáciu Obchodného zákonníka nedojednali, ale táto vyplýva z kogentného ustanovenia zákona...

Na podporu nášho právneho názoru a preukázanie nesprávnosti právneho názoru Krajského súdu v Trenčíne poukazujeme na... rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6MCdo/4/2012, ktorý v obdobnom prípade úverovej zmluvy jednoznačne odmietol prioritnú aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka na absolútny obchodnoprávny vzťah z úverovej zmluvy...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03. 09. 2015, pod č. k. 4Co/506/2014-227 porušené BOLO.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03. 09. 2015, pod č. k. 4Co/506/2014-227 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je namietanie nesprávnych skutkových a právnych záverov krajského súdu v otázke aplikovateľnosti Občianskeho zákonníka pri posudzovaní nárokov z úverovej zmluvy uzavretej so spotrebiteľom.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v relevantnej časti svoj rozsudok odôvodnil takto:

„Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli odvolateľom v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Za daného stavu si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. a v celom rozsahu na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti a k odvolacím námietkam odvolateľa dodáva...

Odvolací súd predovšetkým, ani v najmenšom nespochybňuje tvrdenia navrhovateľa, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Súčasne však z obsahu spisu vyplýva, že zmluvný vzťah vznikol za účinnosti zákona č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na účely tohto zákona, vychádzajúc z ust. § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu zavretia zmluvy, sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Za zmluvu typovú sa v zmysle tohto zákona považuje zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. V preskúmvanej veci je nepochybné,

že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, pričom súčasne pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa jednoznačne týka jeho podnikateľskej činnosti. Povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej sa nemohla zmeniť v dôsledku postúpenia pohľadávky. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne vzťahy. Je to vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy, a preto je plne súladné s princípmi ochrany spotrebiteľa, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva dôvodne bola aplikovaná právna úprava o občianskych právach, teda Občiansky zákonník a nie právo podnikateľské upravené v Obchodnom zákonníku (rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 5 Mcdo 20/2009). Vychádzajúc aj z judikatúry súdneho dvora je spotrebiteľ pri uzatvorení zmluvy v nevýhodnejšom postavení a to jednak z dôvodu sťaženej vyjednávacjej pozície, ako aj z dôvodu informovanosti. Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19. júna 2013, č. k. I. ÚS 402/2013-10. V súlade so zásadou, že pokiaľ súd rieši právnu otázku tú istú, alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je odvolacia námietka navrhovateľa, ktorou sa domáhal posúdenia ručiteľského záväzku odporcu z hľadiska príslušných ustanovení Obchodného zákonníka túto problematiku upravujúcich, nedôvodnou.

Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolateľom, že ochrana spotrebiteľov vo svetle § 54 ods. 1 Obč. zákonníka prichádza do úvahy až od 01. 01. 2008 v súvislosti s novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zák. č. 568/2007 Z. z., nakoľko aj na predchodcu navrhovateľa sa vzťahovalo ust. § 879f ods. 3, 4 Obč. zákonníka a všetci dodávatelia mali rovnakú trojmesačnú dobu na zosúladenie zmluvných podmienok s § 54 ods. 1 Obč. zákonníka. V predmetnom spore súd prvého stupňa správne prihliadol na námietku premlčania uplatnenej pohľadávky, ktorú vzniesol vedľajší účastník a aj odporca ako ručiteľ, a túto posúdil podľa všeobecného právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské právo, a to Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukazuje na súčasnú

súdnu prax, ktorá zastáva názor, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa odôvodňuje aplikáciu ust. § (v duálnom režime, tak podľa Obchodného, ako aj Občianskeho zákonníka), ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie. Aplikáciu občianskoprávnej premlčacej doby v absolútnych obchodnoprávných zmluvách majúcich spotrebiteľský charakter odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval o sťažnosti podnikateľa poskytujúceho stavebné úvery (uznesenie zo dňa 19. 06. 2013 sp. zn. I.ÚS 402/2013). Aj v zmysle novelizácie ust. § 52 ods. 2 Obč. zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Odvolací súd poukazuje na akcesorickú povahu ručiteľovej povinnosti, na ktorú nadväzuje ďalšia zákonná úprava tejto inštitúcie, ktorá v ust. § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznáva ručiteľovi právo uplatniť voči veriteľovi všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník, čo znamená, že ručiteľovi patria tak námietky smerujúce proti pohľadávke, napr. že je premlčaná, ako aj námietky týkajúce sa osoby hlavného dlžníka. Na rozdiel od právnej úpravy ručenia zakotvenej v Obchodnom zákonníku, ručiteľ sa môže brániť proti veriteľovi aj námietkou premlčania hlavného dlhu aj v prípade, že dlžník premlčanie sám nenamietne. Ručiteľ sa v takom prípade dovoľáva premlčania hlavného dlhu len s účinkami pre seba. Z tohto dôvodu nebol dôvodný poukaz odvolateľa na stále prebiehajúce exekučné konanie voči obligačnému dlžníkovi a tým namietanie prerušenia plynutia premlčacej doby aj voči ručiteľovi.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku odvolateľa smerujúcu proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v časti dohody účastníkov o predĺžení premlčacej doby na desať rokov a tiež smerujúcu proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, považujúc ho zo strany odvolateľa za nepreskúmateľné, čím podľa jeho názoru konanie trpelo vadou, spočívajúcou v odňatí mu možnosti konať pred súdom. ...

... Súd prvého stupňa dostatočne akceptovateľným a zreteľným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu neprihliadol na aplikáciu Obchodného zákonníka v danej veci, dojednanie zmluvných strán o predĺžení premlčacej doby, ktorý záver aj odvolací súd považuje za správny. Kogentné ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedovoľuje účastníkom spotrebiteľskej zmluvy platne dojednať zmluvné podmienky, ktoré by sa odchyľovali od uvedeného zákona v neprospech spotrebiteľa, preto neobstojí

argumentácia odvolateľa, že odporca platne vyhlásil, že súhlasí s predĺžením zákonnej premlčacej doby na 10 rokov od doby, keď začne prvý raz plynúť a tiež, že ručiteľ vzal na vedomie, že sa voči nemu právo veriteľa nepremlí pred premlčaním práva voči dlžníkovi (čl. VIII bod 4 úverovej zmluvy). Táto dohoda účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, jednoznačne uzatvorená v neprospech spotrebiteľa, je pre rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Vychádzajúc teda zo súdom prvého stupňa zisteného skutkového stavu, spočívajúceho v tom, že navrhovateľ účinne odstúpil od zmluvy o úvere uzatvorenej medzi ním a dlžníkom [REDAKOVANÉ], pri existencii ručiteľského záväzku odporcu, aj pri akceptovaní účinkov odstúpenia dňom 02. 10. 2008, došlo k zániku práv a povinností zo zmluvy a vznikli práva a povinnosti z porušenia práva a medzi účastníkmi nastúpil právny režim bezdôvodného obohatenia. Za situácie, že vedľajší účastník na strane odporcu, ako aj odporca vzniesli námietku premlčania navrhovateľom uplatneného nároku voči odporcovi ako ručiteľovi, posudzujúc ručiteľský záväzok podľa všeobecného právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské právo a to Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z ktorého sa ručiteľ môže brániť proti veriteľovi námietkou premlčania hlavného dlhu aj v prípade, že dlžník premlčanie sám nenamietne, pri neakceptovaní dohody účastníkov týkajúcej sa predĺženia premlčacej doby na 10 rokov, ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, je záver súdu prvého stupňa o nemožnosti zaviazať odporcu na zaplatenie navrhovateľom uplatneného nároku z dôvodu jeho premlčania v celom rozsahu správny.“

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú už citované. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení skutkových a právnych záverov okresného súdu v spojení s odvolacími námietkami sťažovateľky, jeho závery a ich odôvodnenie mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, odmietol jej sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími jej nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2016